

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/602/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612221878
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7612221878.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu B. V., N., W. XXX/X, zast. W. W. S., advokátom, Advokátska kancelária, O. C. A., J. X, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., Košice, Garbiarska 2, IČO: XX XXX XXX, zast. W. V. V., advokátom, Advokátska kancelária, I., S. C. XX, IČO: XX XXX XXX, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní účastníkov konania proti rozsudku 8C/174/2013-152 z 9.9.2013 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a žalovaná nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok 2C/91/2012 z 19.1.2012 Arbitrážneho súdu Košice, Košice, Alžbetina 41, IČO: XX XXX XXX (ďalej len rozhodcovský rozsudok), súčasne odložil jeho vykonateľnosť do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet jeho zástupcu W. W. S. trovy konania 266,22 € a na účet súdu súdny poplatok zo žaloby 99,50 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobca žalobou, doručenu mu 7.11.2012, domáhal, čím ju odôvodňoval, resp. čo v nej uviedol, čo žiadala žalovaná v písomnom stanovisku a na čo poukázala, resp. čo uviedla (konštatovala). Konštatoval, že vykonal dokazovanie, oboznámil sa s obsahom listinných dôkazov a zistil skutkový stav, konkrétne, čoho sa žalovaná dožadovala návrhom podaným na Arbitrážny súd Košice 2.1.2012, čo bolo k návrhu priložené, čo zistil z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, doručeného žalovanej 15.10.2012 (právoplatného a vykonateľného 23.10.2013), čo obsahuje bod 1. a 2. časti XV. s názvom Rozhodcovské konanie Všeobecných poisťných podmienok pre poistenie zjednávané Prvou česko - slovenskou poisťovňou Rapid, a. s. (ďalej len VPP) poisťnej zmluvy č.XXXXXXXXXX, uzavretej 16.1.2008 žalovanou, pôvodne Prvá česko - slovenská poisťovňa Rapid, a.s., a žalobcom a bod 2. Osobitných zmluvných dojednaní č.01/2007 k poisťnej zmluve č.XXXXXXXXXX, uvedených za VPP, ktoré boli podpísané žalobcom, čo bolo zistené z jeho (súdu) registra a, čo bolo žalovanej uložené predbežným opatrením (ďalej len PO), nariadeným uznesením Okresného súdu (ďalej len OS) Trenčín 11C/91/2009-572 z 2.11.2009. Vychádzajúc z § 52, § 53 ods.1,2,3, § 53 ods.4 písm. r), ods.5 O. z., § 40 ods.1 písm. c), ods.2, § 41 ods.1 a § 43 ods.1 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ich znenie citoval) urobil záver, že 16.1.2008 uzavreli účastníci konania poisťnú zmluvu, ktorá je podľa všeobecných ust. O. z. zmluvou spotrebiteľskou, pretože žalovaná, ako poisťovateľ, konala v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra a žalobca uzatvoril zmluvu ako fyzická osoba - spotrebiteľ, že z predloženej poisťnej zmluvy, ani rozhodnutia rozhodcovského súdu nie je zrejme, že by žalobca pri uzatváraní poisťnej zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, že pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že „sa jedná“ o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto

zmlúv sú pripravené na vopred predtlačeními tlačivách a spotrebiteľ tak nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv, že aj poisťná zmluva, uzavretá medzi účastníkmi konania 16.1.2008, o nároku z ktorej rozhodoval rozhodcovský súd, bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačeními tlačive, do ktorého boli len vpísané údaje týkajúce sa žalobcu, vo veci preto ide o spor, ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a návrh bol podaný žalobcom ako spotrebiteľom, z toho dôvodu je podľa § 4 ods.2 písm. za) zák.č.71/92 Z. z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov žalobca oslobodený od platenia súdnych poplatkov pre toto konanie a teda námietka nesplnenia poplatkovej povinnosti žalobcu uplatnená žalovanou nie je dôvodná. Pokiaľ žalovaná v priebehu celého konania namietala miestnu príslušnosť súdu na rozhodovanie vo veci, uviedol, že jeho miestna príslušnosť je daná podľa § 88 ods.2 posledná veta O. s. p. a poukázal na uznesenie Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 1NcC5/2013-66 z 27.3.2013, ktorým bolo rozhodnuté, že na prejednanie a rozhodovanie veci je miestne príslušný súd v obvode ktorého ma bydlisko spotrebiteľ. Ďalej uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatnej doložky a, že žaloba bola z jeho strany podaná v zák. stanovenej lehote 30 dní, čo je zrejme z toho, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený 15.10.2012 a žaloba bola uňho podaná 7.11.2012. Vykonaným dokazovaním mal za to, že žaloba bola podaná zo strany žalobcu dôvodne. Zdôraznil, že dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku je skutočnosť, že rozhodcovský súd rozhodol vo veci na základe neplatnej rozhodcovskej doložky (ďalej len doložka) a uviedol, že doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je súčasťou VPP, konkrétne je uvedená v ich čl. XV. s názvom Rozhodcovské konanie, je tak súčasťou dlhého neprehľadného textu písaného malými písmenami a splyva s ostatnými podmienkami uvedenými vo VPP, že podľa doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, doložka tak znemožňuje poistenému - spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, tým mu je ako spotrebiteľovi odobratá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom a, že uvedeným doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal aj na smernicu Rady č.93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len smernica), ktorá uvádza niektoré nekalé podmienky vo svojej prílohe, kde podľa písm. q) bod 1 tejto prílohy neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ust. výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane, podľa toho je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov z akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy a doložka je tak, poukazujúc na cit. § 54 ods.4 písm. r) O. z., neprijateľnou podmienkou a teda je neplatná. Mal za to, že predmetná doložka nebola individuálne dojednaná tak, ako to tvrdila žalovaná, ktorá pritom poukázala na osobitné zmluvné dojednania, ktoré žalobca samostatne podpísal. V prvom rade žalovaná nepreukázala skutočnosť, že by žalobca bol riadne oboznámený so VPP a to, že VPP a osobitné zmluvné dojednania, ktoré podpísal, ešte neznamená, že sa skutočne mal možnosť s týmito podmienkami aj oboznámiť, že VPP, ale aj osobitné zmluvné dojednania sú písané malými písmenami, obsahujú množstvo právnickej terminológie a je nemožné, aby žalobca ako priemerný spotrebiteľ mal možnosť si ich prečítať a aby pochopil ich text v krátkej dobe, bez možnosti sa s nimi vopred riadne oboznámiť, že uvedené je zrejme z toho, že VPP a osobitné zmluvné dojednania boli ním podpísané v deň uzatvorenia poisťnej zmluvy, resp. spolu s poisťnou zmluvou, keďže je v nej výslovne uvedené, že jej súčasťou sú VPP a na uvedenom nemení nič skutočnosť, že podpísal samostatne aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na doložku, ktoré sú len pokračovaním predtlačeními formulára poisťných podmienok. Dospel k záveru, že doložka tak, ako je uvedená vo VPP je neplatnou aj z dôvodu, že subjekt, ktorý má rozhodovať v rozhodcovskom konaní je oprávnená určiť výlučne žalovaná, že uvedené taktiež spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov rozhodcovského konania v neprospech spotrebiteľa a, že v prípade takého výberu, ktorý nie je dohodou oboch strán, zvlášť vznikajú pochybnosti o neobjektívnosti rozhodovania v rozhodcovskom konaní. Poukazujúc na uvedené skutočnosti mal za to, že doložka v čl. XV. VPP je neprijateľnou podmienkou a teda absolútne neplatnou zmluvnou podmienkou, vzhľadom na jej rozpor s ust. o spotrebiteľských zmluvách a ust. smernice, rozhodcovský súd preto nemohol rozhodnúť na základe tejto doložky a teda nemal právomoc vo veci konať, preto žalobe žalobcu vyhovel a predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil. Čo sa týka toho, že žalobca v žalobe žiadal aj odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku 2C/91/2012, uviedol, že v § 40 ods.2 zák.č.244/02 Z. z. nie sú vymedzené podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, je však nepochybné, že dôvody odkladu musia spočívať na úvahe súdu

o možnom úspechu vo veci samej a v zabránení výkonu predmetného rozhodnutia, že právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom spôsobilým na vymáhanie plnení v ňom priznaných žalovanému, že účelom odkladu vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia je ochrana toho, kto o odklad žiada, že je zrejmé, že napriek prebiehajúcemu súdnemu konaniu žalovaná má právo domáhať sa výkonu predmetného rozhodnutia, že v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku mal žalobca úspech, rozhodnutie však nie je právoplatné, mal preto za to, že sú splnené predpoklady povolenia odkladu vykonateľnosti daného rozhodcovského rozsudku, v opačnom prípade by totiž mohlo dôjsť k nútenému vymáhaniu plnení z neho vyplývajúcich už v priebehu tohto konania a odkladom vykonateľnosti sa tak predíde možnému navyšovaniu nákladov, ktoré by mohli vzniknúť prípadnou exekúciou rozhodcovského rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 a § 149 ods.1 O. s. p. (ich znenie citoval) a uviedol, že trovy boli priznané žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, že si uplatnil náhradu trov právneho zast. vo výške 431,98 €, že trovy mu boli priznané vo výške 266,22 € a pozostávajú z trov právneho zast., určených podľa vyhl.č.655/04 Z. z. (ďalej len vyhl.), že „hodnota“ 1 úkonu právnej služby bola určená podľa § 11 ods.1 vyhl., že žalobcovi bola priznaná náhrada trov za tieto úkony právnej služby: - príprava a prevzatie zast. [§ 14 ods.1 písm. a)] 58,69 €, - podanie žalobného návrhu [§ 14 ods.1 písm. b)] 58,69 €, - námietka postúpenia veci [§ 14 ods.1 písm. b)] 58,69 €, - účasť na pojednávaní [§ 14 ods.1 písm. c)] 60,08 €, t.j. spolu odmena 236,15 €, že trovy právneho zast. ďalej pozostávajú z režijného paušálu [§ 15 písm. a)] za 3 úkony v r.2012 po 7,63 € a 1 úkon v r.2013 7,81 €, t.j., spolu režijný paušál 30,07 € a spolu trovy právneho zast. tak predstavujú 266,22 €. Nepriznal žalobcovi náhradu trov za písomné podanie z 22.2.2013 - doloženie poisťnej zmluvy, ktoré neobsahuje vyjadrenie vo veci samej - ide len o sprievodný list a predloženie poisťnej zmluvy. Za účelne vynaložené trovy nepovažoval ani písomné podanie žalobcu zo 6.6.2013 - vyjadrenie k výzve súdu, v ktorom len poukázal na rozvíjajúcu súdnu prax v obdobných veciach a predložil rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) a taktiež návrh na odklad vykonateľnosti, nakoľko ten je súčasťou žaloby. Napokon citujúc znenie § 2 ods.2 prvá veta zák.č.71/92 Z. z., uviedol, že žalobca je pre toto konanie oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods.2 písm. za) cit. zák. a jeho žalobe bolo vyhovené, z tohto dôvodu zaviazal žalovanú zaplatiť súdny poplatok zo žaloby, výška ktorého bola určená podľa položky 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov, t.j. 99,50 €.

Rozsudok napadličas podaným odvolaním obaja účastníci.

Žalobca v odvolaní uviedol, že ho podáva v časti náhrady trov právneho zast., že právny úkon - vyjadrenie k výzve súdu podané 6.6.2013 je riadnym úkonom právnej služby, nakoľko ide jednak o vyjadrenie vo veci samej, ale aj návrh na vykonanie dokazovania pripojením rozhodcovského spisu, čo napokon súd „po návrh“ i vykonal, teda podaný návrh je zjavne opodstatnený a účelný a, že uznesenie NS SR uvedené v predmetnom vyjadrení sa priamo dotýka merita veci, týka sa priamo žalovanej a identických VPP. Pokiaľ ide o návrh na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, uviedol, že tento je samostatným návrhom a je nepodstatné, či je priamo zahrnutý v podanej žalobe s poukazom na § 14 ods.3 písm. a) v nadväznosti na § 14 ods.8 vyhl. Navrhol teda, aby odvolací súd v napadnutej časti rozhodol sám tak, že prizná náhradu trov konania za uvedené úkony právnej služby v zmysle vyčíslenia podaného 10.9.2013.

Žalovaná v odvolaní uviedla, o. i., že ním napáda rozsudok vo všetkých jeho výrokoch s uvedením odvolacích dôvodov podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. [§ 221 ods.1 písm. h) O. s. p.], § 205 ods.2 písm. c) a písm. f) O. s. p., ktoré nasledovne odôvodnila: I. Rozhodnutie súdu namieta vo vzťahu k všetkým jeho výrokom týmto odvolaním, a to z dôvodu neobjasnenia skutkového stavu veci a následného nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj nesprávnej aplikácie zák.č.244/02 Z. z. na daný prípad. Zastáva právny názor, doložený predloženými dôkazmi, že doložka bola platná, pretože bola individuálne dojednaná a v súlade s ňou a stanovenými podmienkami vo VPP rozhodoval stály rozhodcovský súd, určenie ktorého bolo v súlade s dojednaním medzi oboma stranami v čl. XV. VPP z 21.5.2007. V prvom rade poukazuje na právne významnú skutočnosť, že k 29.3.2010 došlo k zániku poisťnej zmluvy č.4021590498 v dôsledku žiadosti žalobcu s vyrovnanou bilanciou poisťného. S touto skutočnosťou sa súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal a tieto skutočnosti celého poisťného vzťahu nedokazoval. Súd vôbec nehodnotil ani skutočnosť, že žalobca vstúpil do dlhodobého poisťného vzťahu s ňou, ktorý mal trvať a v dôsledku jeho postoja v 2.roku trvania poisťného vzťahu tento na svoju žiadosť ukončil. Súd mal túto podstatnú skutočnosť s rovnakou starostlivosťou podrobiť súdnemu prieskumu pred rozhodovaním o tom, či zruší alebo nezruší rozhodcovský rozsudok, avšak tak vôbec neučinil. Jej pohľadávka spočívajúca vo vymáhaní ňou vynaložených nákladov na uzavretie poisťnej zmluvy so žalobcom, bola zmluvne dohodnutá a je oprávnená, preto si ju vymáhala žalobou z 2.1.2012 podanou rozhodcovskému súdu, jej pohľadávka sa len sčasti odvíja od provízie, pretože ide o jej náklady rozrátané do poisťného po celú dobu predpokladaného platenia poisťného (t. j. v danom

prípade od 17.1.2008). Aj pre ňu bol dôležitý postoj žalobcu ako poistníka k uzavretej poistnej zmluve, ako aj jej záujem na stabilite poistného vzťahu, a to v dôsledku odradenia dotknutých subjektov od špekulatívneho, krátkodobého uzatvárania poistných zmlúv, nie s cieľom uzavrieť poistenie, ale za účelom inkasa a delby provízie medzi nastúpeným poistníkom a tým výhradným sprostredkovateľom poistenia, ktorý s ním poistenie uzatvára. Vo vzťahu ku poistníkovi mal zároveň slúžiť na zabezpečenie zotrvania v poistnom vzťahu po dobu, po uplynutí ktorej sa náklady na obstaranie poistenia vyrovnajú. Predmetnú pohľadávku si uplatnila len voči tým klientom, ktorí v poistení po danú dobu, po ktorú pohľadávka existuje, nezotrvali. Súd zrejme jednoducho posúdil pohľadávku ako vymáhanie samotného „provízneho nákladu“ v jednoduchom poňatí, ktorý vyplatila sprostredkovateľovi poistenia. V tomto smere preto súd absolútne nesprávne vyhodnotil ňou predložené dôkazy v tomto konaní a niektorými dôkazmi, napr. záznamom sprostredkovateľa poistenia zo 16.1.2008 sa nezaoberal a nehodnotil ho v celkových súvislostiach. Z označeného pohľadu súd nesprávne právne posúdil aj znenie čl. XV. VPP („Rozhodcovské konanie“). Doložka ako hmotnoprávny úkon sa nachádza v osobitnej súčasti VPP, v tzv. Osobitných zmluvných dojednaniach č.01/2007, ktorú si obe zmluvné strany individuálne dojednali a opatrili samostatným podpisom, čo však súd nesprávne vyhodnotil, a potvrdili to aj osobitným podpisom. Rozhodcovský súd vydal 19.1.2012 na základe jej žaloby z 2.1.2012 rozhodcovský rozsudok, ktorým jej priznal plnenie vo výške 51,45 € a zaviazal žalobcu aj k náhrade trov rozhodcovského konania v jej prospech. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť, pretože ho žalobca nenapadol žalobou ako opravným prostriedkom. Súd nevyvodil z priebehu rozhodcovského konania, ktoré bolo realizované v prvotnom štádiu formou vydania „rozhodnutia v skrátanom konaní“ správny záver, a to že v rozhodcovskom konaní nebola využitím doložky narušená rovnováha oboch účastníkov rozhodcovského konania nijakým spôsobom, keďže každý z nich mal rovnaký prístup k rozhodcovskému súdu. Súd nesprávne vyhodnotil, že v rozhodcovskom konaní neboli aplikované v správnej podobe predpisy (slovenské aj únie) na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom k absencii slovenskej judikatúry k predmetnej problematike si dovolila poukázať na nález Ústavného súdu (ďalej len ÚS) ČR I. ÚS 3227/07 z 8.3.2011, ktorý riešil podstatu rozhodcovského konania a ktorým došlo v ústavnom názore k posunu tak, že ide o nachádzanie práva súkromnoprávnym subjektom analogickým a ekvivalentným k súdnemu konaniu a v súlade s platným právom. Tento ústavný nález prekonal doterajšiu zmluvnú teóriu a potvrdil jurisdikčný základ rozhodcovského konania vychádzajúci zo zmluvnej autonómie strán. Z tohto možno dôvodit' bezprostrednú záväznosť platného práva pre rozhodcov a ich povinnosť platné právo aplikovať. Z tohto nálezu vyplýva, že nie je dôvod pochybovať, že v rozhodcovskom konaní by neboli naplnené podmienky vyplývajúce zo spotrebiteľskej ochrany na európskej úrovni. Rozhodcovské konanie je druhom civilného procesu a prejednanie veci pred rozhodcom nie je možné v žiadnom prípade chápať ako popretie právnej ochrany, ale ako jej prenesenie zo súdu na rozhodcu. Súdny môžu vykonávať aj tu svoju obmedzenú kontrolnú funkciu, avšak rozsah kontroly musí byť starostlivo vyvážený tak, aby na jednej strane nebolo upreté pravidlo, že i v konaní pred rozhodcom má byť poskytovaná právna ochrana a na strane druhej aby tým neboli zotreté výhody rozhodcovského konania, a tak i jeho praktická využiteľnosť. V celom doterajšom konaní rovnako ako v konaní rozhodcovskom i naďalej zotrvala a zotráva na svojej žalobe voči žalobcovi podanej listom z 2.1.2012 rozhodcovskému súdu. Namieta postup súdu, keď sa tento vôbec nezaoberal otázkou právnej nárokovateľnosti osobitnej pohľadávky vo výške 51,45 € podľa čl. XVII. bod 7a. VPP od žalobcu. Považuje túto podstatnú skutočnosť za právne významnú, pretože jej žaloba z 2.1.2012 podaná rozhodcovskému súdu je stále aktuálna a v merite o nej okrem vydaného rozhodcovského rozsudku, ktorý súd týmto napadnutým rozhodnutím zrušil, doteraz nebolo rozhodnuté. Bez tohto vyhodnotenia nemohol súd rozhodnúť náležite a so znalosťou veci o žalobnom návrhu, keď neskúmal ako predbežnú otázku pôvodný záväzkový vzťah a práva a povinnosti z neho plynúce, a to navyše bez priameho výsluchu účastníkov konania a navrhovaného svedka z jej strany. Preto namieta, že napadnutým rozhodnutím jej bol s konečnou platnosťou upretý prístup ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poistnej zmluvy od žalobcu. Napadnutým rozhodnutím súd nenastolil pre obe strany spravodlivý a právne správny právny stav, ale naopak uprel jej možnosť na ďalší prístup k súdu. Rovnako namieta, že napadnutým rozhodnutím bez existencie ďalšieho výroku o pokračovaní konania v merite sporu s poukazom na § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní jej bol s konečnou platnosťou upretý prístup ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poistnej zmluvy od žalobcu. Tento právny status poškodzuje jej práva, pretože už nebude mať právny nástroj na vymáhanie inak oprávnenej pohľadávky od žalobcu. Paradoxne však vyznieva skutočnosť, že pokiaľ by sa obrátila na všeobecný súd v základnom spore o zaplatenie pohľadávky voči žalobcovi, je takmer s istotou možné predpokladať, žeby úspešný bol, a to už aj v skrátenej forme konania vydaním platobného rozkazu. Súd vôbec nehodnotil, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v skrátenej forme konania, t. j. na základe jej žaloby a ňou navrhnutých dôkazov, o čom bol informovaný aj žalobca. Napadnutým

rozhodnutím súd nenastolil pre obe strany spravodlivý a právne správny právny stav, ale naopak uprel jej právo na spravodlivé súdne konanie tak, ako to predpokladá v § 43 ods.1 zák.č.244/02 Z. z. Súd v rozhodnutí tak pochybil, keď na daný prípad neaplikoval § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní tým, že vo výroku napadnutého rozhodnutia mal rozhodovať aj „o tom, že pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe“ a citovala znenie § 43 ods.1 cit. zák. Súd tento výrok navyše nepojal do výrokovej časti rozhodnutia, a preto toto pochybenie v postupe súdu namieta týmto odvolaním ako nesprávny právny záver. Záruka postupu ďalej konať vo veci samej nevyplýva nielen z výroku súdneho rozhodnutia, ale vôbec ani z jeho odôvodnenia. Napáda týmto odvolaním aj výrok o priznaní trov konania a zaplatení súdneho poplatku, ktoré výroky sú priamo spojené s 1. a 2. napadnutým výrokom a v prípade zrušenia v odvolacom konaní stratia aj tieto výroky svoju opodstatnenosť, pretože úspech v spore bude možné vysloviť až po konečnom rozhodnutí vo veci samej. Napáda aj nesprávny právny záver súdu o tom, že jej v konaní vedenom na OS v Trenčíne pod č. k. 11C/91/2009 z 2.11.2009 bolo PO uložené zdržať sa používania doložky ako zmluvnej podmienky, pretože tento právny záver nie je možné takto vykladať a aplikovať ho v tomto súdnom konaní. Takýto záver je jednoznačný a vyplýva aj z rozhodnutia NS SR 3Cdo/65/2011 zo 7.3.2013 o jej dovolaní, a to vzhľadom na to, že PO súdu možno vykonať len v konaní a voči tým jeho účastníkom, ktorí vedú spor na OS v Trenčíne pod č. k. 11C/91/2009. II. Individuálne dojednaná a platná doložka a jej platné VPP z 21.5.2007. Považuje za nesprávny skutkový a právny záver súdu o tom, že doložka nebola platná, pretože ju nepovažoval za individuálne dojednanú. Zo znenia doložky vyplýva, že bola predtým vysvetlená žalobcovi tretím - nezávislým subjektom, ďalej bola doložená podpisom oboch strán, a teda bola jednoznačne individuálne dojednaná, a preto ju treba považovať aj za platný úkon oboch strán v spore. Záver súdu o neplatnosti doložky preto považuje za nesprávny. Aj u žalobcu ako spotrebiteľa je nutné vyžadovať „primeranú a obvyklú mieru zodpovednosti za svoje právne jednanie, t. j., i za uzatváranie zmlúv a za preberanie svojich záväzkov“ (Alexander J. Bělohávek: Ochrana spotrebiteľů v rozhodčím řízení - C-H-Beck 2012) a v tomto konaní túto vedomosť spotrebiteľa o dobrovoľnom pristúpení k doložke aj preukázala a toto dôkazné bremeno uniesla. V tejto súvislosti poukazuje aj na stabilizovanú judikatúru ÚS SR, v zmysle ktorej nedeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl.1 Ústavy je princíp právnej istoty. Tento spočíva, o. i., aj v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišné rozhodnutia súdov o tej istej otázke nezakladá právnu istotu na strane žiadneho z účastníkov konania, keďže okresné súdy rozhodujú nerovnako o rovnakých veciach. V tomto odvolaní namieta argumentáciu súdu s odkazom na rozhodnutie NS SR 6Cdo/II/2012 z 21.03.2013, vo veci ktorého (ale aj iného obdobne formulovaného rozhodnutia NS SR 2Cdo/5/2012) bola úspešná so svojimi sťažnosťami pre porušenie svojich ústavných práv na ÚS SR, a to vo forme prijatia ústavnej sťažnosti, resp. nálezu ústavného súdu. Navyše týmto rozhodnutím nebolo konané vo veci samej, pretože jej dovolanie bolo odmietnuté z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti, a preto odvolávanie sa na toto rozhodnutie, ktoré je, o. i., úspešne napadnuté jej ústavnou sťažnosťou, ktorú ÚS SR prijal na ďalšie konanie, a preto argumentácia súdu je pochybná a neadekvátne, ktorá vzbudzuje pochybnosti o objektivite rozhodnutia súdu o platnosti doložky. Jej zástupca už súdu oznámil, že v obdobnej veci bol úspešný so svojou sťažnosťou na ÚS SR pod č. k. II. ÚS 499/2013, keď tento svojím rozhodnutím z 10.7.2013 na neverejnom zasadnutí rozhodol o zrušení uznesenia NS SR 2Cdo 5/2012 z 31.1.2012 a vrátení veci na ďalšie konania pre porušenie ústavných práv sťažovateľa. Predmetná vec bola v prvom stupni vedená na OS v Lučenci pod sp. zn. 17Er/1074/2010 a na KS v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15CoE/139/2011 a dotýkala sa posudzovania identickej doložky ako v tomto prejednávacom prípade. V tlačovej informácii ÚS SR pod bodom 9. taktiež súd informovala o prijatí svojich 2 ústavných sťažností na ÚS SR spojených v jednom konaní pod č. k. II. ÚS 382/2012 vo veciach 2 konaní vedených na NS SR pod č. k. 6Cdo 1/2012 a pod č. k. 5Cdo 112/2012 a tieto sa rovnako týkajú namietnutia nesprávneho posúdenia identických doložiek vo veciach v prvom stupni rozhodovaných na OS v Lučenci pod č. k. 17Er/1101/2010 a pod č. k. 12Er/286/2011. Z označených podkladov je zrejmé, že až využitím ústavnej sťažnosti po niektorých pre ňu neúspešných prvostupňových, odvolacích a dovolacích konaniach dochádza k obratu v náhľade na platnosť doložky v konaní pred ÚS SR ako poslednou inštanciou dodržiavania jej ústavných práv, ktorá nemôže zostať bez povšimnutia zo strany civilných súdov, ktoré rozhodujú jej obdobné spory. Súd sa s týmito okolnosťami, ktoré mali tvoriť predbežnú otázku vo forme vyhodnotenia „svojin právnych zákrov“ opierajúcich sa o ústavne

napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu, vôbec nezapodieval a svojim rozhodnutím nevyvrátil právnú neistotu na jej strane, ktorá spočíva v diametrálne rozličných rozhodnutiach súdov o tej istej právnej otázke, a to platnosti doložky. Právna argumentácia súdu s poukazom na obsah rozhodnutia NS SR 6Cdo 1/2012 z 21.3.2012, resp. jeho odôvodnenia teda neobstojí, považuje ju za nesprávny právny záver založený na neúplných skutkových zisteniach, a preto je namieste, aby odvolací súd prerušil konanie o tomto odvolaní až do ukončenia konania na ÚS SR pod č. k. II. ÚS 382/2012. Navrhla prerušiť konanie o odvolaní z dôvodu, že na ÚS sa bude prejednávať dôležitá právna otázka súvisiaca s týmto sporom, a preto z dôvodu hospodárnosti je namieste konanie o odvolaní do toho času prerušiť. Domnieva, že súd nesprávne vyhodnocoval aj postup a rozhodovanie rozhodcovského súdu v skrátenej forme konania, v rámci ktorého nejasne a arbitrárne konštatoval, čím tento mal porušiť predpisy na ochranu spotrebiteľa. Zastáva názor, že rozhodcovský súd vykonal prvotné konanie v skrátenej forme a so zohľadnením všetkých noriem aplikovateľných aj v rámci ochrany spotrebiteľa v spore, ktorý mohol využiť opravný prostriedok smerujúci k automatickému zrušeniu rozhodcovského rozsudku a vykonania riadneho konania pred rozhodcovským súdom za rovnocennej účasti oboch účastníkov v spore. Na základe uvedených skutočností navrhla zrušiť ako predčasne vydaný rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a vec vrátiť súdu na nové konanie a rozhodnutie a dovtedy rozhodnúť o prerušení konania do ukončenia sťažnostného konania pred ÚS SR pod č. k. II. ÚS 382/12.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania vznikol na základe prijatia návrhu na uzatvorenie poisťovnej zmluvy a spĺňa všetky znaky spotrebiteľského vzťahu, že dostal vopred nadiktovanú formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol nijakým spôsobom vyjednať, nemožno mať teda pochyb, že obsah zmluvy nebol individuálne dojednaný, že základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ust., ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou neplatnosti takejto podmienky, že neprijateľné podmienky sú absolútne neplatné, teda nie je potrebné sa ich neplatnosti osobitne dovolávať, že podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho núti k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 27.6.2000, Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s I -4941, bod. 25, ako aj z 26.10.2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I - 10421, bod 25, tiež čl.37 uznesenia súdneho dvora vo veci C-76/10 Pohotovosť/Krčková), že smernica ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoja ako celok (čl.6) a, že cieľ je garantovať vyššiu kvalitu života bežných ľudí (napr. rozsudok Mostaza Claro bod 37, Asturcom bod 51). Ďalej, citujúc znenie čl.3 ods.1 smernice, uviedol, že Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl.6 smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života (uznesenie súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 Pohotovosť/Krčková), že § 53 O. z., zakotvuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, vychádza predovšetkým z toho, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkanú službu alebo tovar koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkanej služby alebo tovaru, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní, že pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná, že ods.1 veta druhá zakotvuje širšiu súdnu ochranu spotrebiteľa aj vo vzťahu k esenciálnym zložkám zmluvy, že § 53a O. z. sa týka iba podmienok, ktoré zák. označuje za neprijateľné (§ 53 ods.1,4), ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zák. sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods.5), že vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi a, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu od dodávateľa predložené, pričom často, vzhľadom na ich právnický jazyk a ich rozsiahlosť, nemá možnosť či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Tvrdil, že súd nemal možnosť žalobe nevyhovieť, nakoľko by porušil právne predpisy SR, princípy súkromného práva (princíp proporcionality), ale došlo by aj k porušeniu záväzkov SR vyplývajúcich z členstva v Európskej únii, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zák., ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského rozsudku, nebola vôbec uzatvorená alebo uzatvorená neplatne, že súdom v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku sa umožňuje skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. jej neplatnosti, že žalovaná mu mala predložiť taký návrh na uzatvorenie rozhodcovskej

zmluvy, pri ktorom by mal možnosť návrh prijať alebo ho odmietnuť, na rozdiel od toho bol nútený svojim podpisom poisťnej zmluvy vyhlásiť, že „bol oboznámený so Všeobecnými poisťnými podmienkami pre životné poistenie Prvej československej poisťovne Rapid a.s., ktoré sú súčasťou tejto poisťnej zmluvy“, že rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, že slobodná voľba vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo ktorá voľba znamená, že žalovaná sa nemohla zodpovednosti zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), nakoľko pri dôslednej ochrane spotrebiteľa tento princíp musí ustúpiť a citoval z odôvodnenia uznesenia 6MCdo 9/2012 zo 16.1.2013 NS SR. Uviedol tiež, že súd v preskúmvanej veci konštatuje neprijateľnosť a tým aj neplatnosť doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa [§ 40 ods.1 písm. c) zák.č.244/02 Z. z.], že tento nedostatok nemožno odstrániť ani dodatkami k VPP, a to hlavne pokiaľ by šlo o dodatky jednostranné, bez toho aby bolo preukázané, že sa s nimi spotrebiteľ vôbec oboznámil a im i porozumel, že prípadné dodatky ani nemôžu konvalidovať absolútne neplatné doložky, že doložku si osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splnenie s ostatnými poisťnými podmienkami, mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, že doložku je potrebné považovať za neplatnú i s odkazom na čl.3 ods.1 smernice a teda § 53 O. z. pre hrubý rozpor s dobrými mravmi [§ 40 ods.1 písm. j) zák.č.244/02 Z. z.], že postup žalovanej pri výbere rozhodcovského súdu podľa čl. XV. VPP taktiež vzbudzuje pochybnosti o súladnosti so zák., nakoľko nemal možnosť túto voľbu ovplyvniť, že z rozhodcovského rozsudku sa taktiež nedozvie, na akom právnom základe sa mu uložila povinnosť uhradiť dlh žalovanej, chýba akákoľvek špecifikácia, že trovy rozhodcovského konania sú zjavne neprimerané k výške dlhu, rozsudok ho teda navyše zaväzuje na plnenie neobjektívne a odporujúce dobrým mravom (uzn. NS „RS“ z 31.1.2013 2Cdo311/2012), že predmetné rozhodcovské konanie i výber rozhodcu vážne narušili rovnosť účastníkom konania v jeho neprospech [§ 40 ods.1 písm. g) zák.č.244/02 Z. z.], že doložka nadiktovaná žalovanou bola už opakovane vyhodnotená ako neprijateľná uzneseniami NS SR 3Cdo 122/2011, 2Cdo 245/2010, 6Cdo 1/2012, 2MCdo 1/2012 a keďže SR neaplikuje ust. na ochranu spotrebiteľa dôsledne, čelí zo strany Európskej komisie výzve pre porušenie č.2012/4165, v ktorej sa konštatuje zo strany súdov a orgánov Slovenska nesplnenie povinností podľa čl.2,6,7 smernice, čl.3 písm. a), čl.5 ods.6, čl.10 ods.2, čl.22 a 23 a čl. 24 ods.1 smernice 2008/48/ES, čl.2 písm. b) a čl.3 ods.1 smernice 2005/29/ES, ako aj čl.47 Charty základných práv. Poukázal hlavne na str.20-21 uvedenej výzvy, kde v dôsledku nejasnej doterajšej judikatúry na Slovensku sa Európska komisia obáva, že Slovensko doposiaľ nezabezpečuje dostatočné záruky pre ex offo súdnu ochranu spotrebiteľov a pozitívne hodnotí uznesenie NS SR z 21.3.2012 6Cdo1/2012 (rovnaká žalovaná a rovnaké poisťné podmienky), i keď jeho nedostatkom je dostatočné odôvodnenie a absencia odkazov na judikatúru Súdneho dvora. Uvedené zhrnul teda tak, že súd rozhodol vecne správne ak žalobe vyhovel. Navrhol jeho rozhodnutie potvrdiť ako správne. Uplatnil i náhradu trov právneho zast. v odvolacom konaní 135,78 € (za úkony právnej služby a to 1. príprava a prevzatie zast. v odvolacom konaní a 2. podanie tohto vyjadrenia k odvolaniu, odmena spolu 120,16 € + 2 x režijný paušál 7,81 €, všetko spolu 135,78 €).

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani odvolania (v odvolaní žalovanej sa iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd presvedčivo vyrovnal).

Účastníkmi konania uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na

chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Podľa § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, čo v celom rozsahu platí aj vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania žalobcu.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že je v úplnom súlade s ustálenou súdnou praxou, na ktorú poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné k tomu nič dodávať. Povinnosť súdu pokračovať v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe vyplýva priamo z § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní a nie je potrebné, aby to bolo uvedené vo výroku rozsudku, ktorým sa zrušuje rozhodcovský rozsudok.

Pokiaľ ide o prerušenie odvolacieho konania až do ukončenia konania na ÚS SR II. ÚS 382/2012, nie sú dané dôvody na jeho prerušenie.

Podľa § 211 ods.2 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 109 ods.2 O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Z cit. ust. vyplýva, že k prerušeniu konania súd pristúpi vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet na začatie iného konania, v ktorom sa posudzuje (má byť posudzovaná) otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie a ktorú by inak mohol posúdiť sám (§ 135 ods.2 O. s. p.), takže dôvod prerušenia tu spočíva predovšetkým v hospodárnosti konania, pričom pri úvahe, či konanie preruší, postupuje podľa okolností konkrétneho prípadu.

V prejednávanej veci podmienky cit. § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. neboli splnené, lebo konanie vedené pred ÚS pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 nie je také konanie, v ktorom sa posudzuje konkrétna vecná otázka, keďže predmetom konania pred ním nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, teda otázka zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku, ale skúmanie, či došlo alebo nedošlo v danom konaní a daným rozhodnutím k porušeniu ústavne zaručených práv sťažovateľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods.2 O. s. p. ak má účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca mal aj v odvolacom konaní plný úspech, preto by mal právo na náhradu jeho trov a to za vyjadrenie k odvolaniu, avšak odmena ani náhrada hotových výdavkov jeho zástupcu mu nemohla byť priznaná, lebo vyjadrenie neobsahuje nijaké procesne významné skutočnosti, z toho dôvodu trovy spojené s týmto úkonom nemožno považovať za potrebné na účelné uplatňovanie práva a žalovaná nemala ani v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na ich náhradu.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.